

Erkenning

De Sint-Norbertuskerk wordt gedragen voor vrijwilligers. Allemaal heel verschillende individuen, die op heel uiteenlopende manieren bijdragen aan onze kerk en parochie. Zowel voor als achter de schermen. Sommigen werken graag samen, anderen liever alleen. De één geeft graag leiding, de ander krijgt graag leiding. Sommigen werken vooral met hun hoofd, anderen met hun hart, nog anderen met hun handen.

Zo'n diversiteit betekent in de eerste plaats rijkdom: iedereen heeft iets anders bij te brengen, en vele handen maken licht werk. Maar het brengt ook risico's mee. We begrijpen niet altijd wat de anderen doen, we zouden het zelf anders aanpakken, we hebben het gevoel dat sommigen de kantjes er vanaf lopen, de één gaat te snel en de ander te traag, we hebben andere prioriteiten, ... We zien met andere woorden net dezelfde dynamieken in de Sint-Norbertuskerk als bij alle verenigingen of groepen van mensen.

Het verlangen naar erkenning speelt hier erg in mee. We willen dat de ander ziet wat we doen en zijn waardering kenbaar maakt. De nood aan erkenning is één van de meest wezenlijke menselijke verlangens. Maar tegelijkertijd is het één van de meest kwetsbare. Want we hebben er geen greep op. Erkenning kan je niet afdwingen. Vaak integendeel: hoe meer je ernaar vraagt, des te minder je het krijgt. Er zijn meerdere Bijbelverhalen die handelen over deze thematiek. Denk maar aan Lc 10,38-42 over Martha en Maria, of Lc 15, 11-32 over de verloren zoon.

Hoe moeten we er dan mee omgaan? Het verlangen naar erkenning is echt, we kunnen het niet wegcijferen, maar evenmin kunnen we de ander dicteren.

Een weg is om zelf wat meer aandacht te geven aan wat de mensen rondom ons allemaal doen, en wat vaker en explicieter onze waardering en dankbaarheid uit te spreken. Een eenvoudig "goed gedaan" of "bedankt" kan een wereld van verschil maken. En erkenning vermenigvuldigt vaak zichzelf. Wanneer we het prettige effect ervaren van erkenning krijgen, zijn we misschien ook eerder geneigd het te geven.

Een andere weg is onszelf te erkennen en indirecte erkenning te ervaren. Het parochieblad in de brievenbus, de gepoetste kerk, het gestemde orgel, de gezette koffie, de brandende wierook, het gemaakte glasraam, de functionerende website, de bloemen op het altaar, het zingende koor, de uitgedeelde boekjes, de betaalde rekening, het ervaren gemeenschapsgevoel, de gegeven catechese, het gepoetste koper, de bezochte zieke, enzovoort enzoverder. De verwezenlijking zelf is de erkenning. Zonder dat iemand die daarom expliciet uitspreekt.

Maar er is nog een weg. Een weg waarin we ons als kerkvrijwilligers wel enigszins onderscheiden van andere groepen of verenigingen. Die weg vloeit voort uit het feit dat we ultiem allemaal vrijwilligers zijn voor God. Eigenlijk komt er geen ego bij kijken. Alles wat we doen, is uiteindelijk voor God. Om Hem te dienen, te eren, te huisvesten, te bezingen, te aanbidden, om ons in Hem te verenigen. Omdat we in Hem geloven en dat geloof willen uitdragen, concreet maken, delen. Dan beseffen we weer dat we ons werk helemaal niet doen omdat we door anderen gezien of geprezen willen worden. We doen het omdat we God graag zien, en Hij ons. We doen het voor Hem. Deze derde weg naar erkenning is dan de band met God. De ultieme erkenning voor ons werk, is dat het onze band met Hem in stand houdt en versterkt. Als we die band met God ervaren door ons werk, weten we dat het goed is. Een grotere erkenning bestaat er niet.

(Jantine Schröder)